

မာနီလေးနွယ်

ကြယ်စင်ညွန့်ကြားသော

လမင်း၏ဖူးစာ

ကြယ်စင်ညွှန်ကြားသောလမင်း၏ဖူးစာ အပိုင်း(၁)

မြို့အစွန် လူနေအိမ်ကျဲပါးတဲ့ ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုမှာ ရှိပေမဲ့ အရမ်းကို နာမည်ကြီးတဲ့ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနဲ့ ထည်ဝါတဲ့အိမ်ကြီးကို လူတွေစိတ်ဝင်စား လှသည်။ ပန်းတွေအပြည့်နဲ့ အရမ်းလှနေပေမဲ့ လူတွေကိုတော့ သိပ်မတွေ့ရဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတတ်သည်။

အိမ်သား ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ ဘာအလုပ်လုပ်လဲ ဘယ်သူမှမသိသလို စပ်လည်း မစပ်စုရဲကြပါ။

ခြံဝင်းကြီးထဲမှာတော့ မနက်နေရောင်ခြည်ဦး ကျတဲ့အချိန် ကောင်လေး တစ်ယောက်ကတော့ ခြံဝန်းထဲက ပန်းပင်တွေရေလောင်းနေပုံက မြင်ရသူ အဖို့ မှင်တက်ကာ ငေးကြည့်ချင်စရာ ကောင်းလှသည်။

ပန်းပင်ရေလောင်းတာက မှင်တက်စရာ ကောင်းလောက်ရဲ့လားလို့ တွေးနေတယ် မဟုတ်လား။

သာမန်တခြားတစ်ယောက် ပန်းပင်ရေလောင်းရင်တော့ ကြည့်ကောင်းစရာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ ဒါပေမဲ့ ဒယ်နီရယ်မိုး ဆိုရင်တော့ မှင်တက်လောက်ပါတယ်။

ပန်းခင်းအလယ်က ကျောက်ခုံလေးမှာ ရပ်ရင်း ဘေးခပ်လှမ်းလှမ်းက သဘာဝချောင်းငယ်လေးထဲက ရေကိုသူ့လက်နဲ့ ဆွဲယူပြီး ပန်းခင်းပေါ်မှာ အစွမ်းသုံးဖျန်းချလိုက်ပုံက နေရောင်ခြည်ကြားက ထွက်လာတဲ့ မိုးစက်မှုန်

လေးတွေလို ဖွားခနဲ ကျလာပုံ ကြည့်ကောင်းသလို ပန်းကလေးတွေလည်း
ရေစက်လေးတွေ ကျလာတာနဲ့ ထကနေသလို လန်းဆန်းကာ ယိမ်းနွဲ့လာ
သည်။ အလှဆုံး ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်နေရသလို အမြင်လည်းဆန်း
လှသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီအလှကို မြင်နိုင်သူက လက်ဆယ်ချောင်းပင် မပြည့်ပါ။

"ဈေးနဲ့ နင် ဒယ်နီရယ်ကို အဲလောက် ခင်တွယ်တာလား"

ရေတွေပန်းပင်တွေနဲ့ ဆော့စကားနေတဲ့ ဒယ်နီရယ်ကို ငေးနေတဲ့ဈေးကို
မေးလိုက်တဲ့ ဂျက်စီကာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးစကားကြောင့် ဈေးတစ်
ယောက် ပြုံးလိုက်ရင်း

"နေနတ်သားရဲ့ အထူးလက်ဆောင်ကို မျိုးနွယ်တူအောင် ငါဖန်ဆင်းထု
ဆစ်ထားတဲ့ ကလေးငယ်ကို ငါခင်တွယ်တာ အပြစ်များဖြစ်သွားလို့လား
ဂျက်စီကာ ဒါမှမဟုတ် နင်ဒယ်နီရယ်လေးကို မနာလိုတာလား"

"နင်နဲ့ငါနဲ့က ဖူးစာဖက်ပါ ဈေး အမှတ်အသားကြောင့် မဟုတ်ရင်တောင်
ငါတို့ချစ်ခဲ့ကြတယ်လို့ ငါထင်တယ် ဒါပေမဲ့ ဒယ်နီရယ် ရောက်လာတဲ့ နှစ်
ငါးရာလောက်အတွင်း နင်ငါ့ကိုနှင့်ရဲ့ ဖူးစာဖက်လို့ သတ်မှတ်ရဲ့လားဆိုတာ
ငါတကယ် မသိတော့ဘူး"

"ဒယ်နီရယ်က ငါ့သားလို ဖြစ်နေတာလေ မင်းကငါ့ဇနီးပါ မရောထွေးနဲ့
ဂျက်စီကာ ပြီးတော့နေနတ်မင်းရဲ့ အထူးလက်ဆောင်ဆိုတာ သတိရစမ်းပါ
ဒယ်နီရယ်ကြောင့် မဟုတ်ရင် ငါတို့အခုလောက်ဆို ပျောက်ကွယ်နေ
လောက်ပြီဆိုတာ သတိရပါဦးကွာ"

နှစ်ယောက်သား စကားများနေပေမဲ့ ပန်းခင်းထဲက ကလေးကတော့
တစ်ယောက်တည်း ရေတွေပန်းတွေနဲ့ တစ်ကမ္ဘာတည်နေသည်။

နှစ်ပေါင်းငါးရာကြာပြီး ဖြစ်ပေမဲ့သူ့ကို အသွင်ပြောင်းပေးလိုက်တဲ့ အသက်၁၇နှစ် အရွယ်ကအတိုင်း ကြီးမလာဘဲ ရပ်တန့်နေခဲ့တာက တကယ့်ဆယ့်ကျော်သက်လေးသာ ဖြစ်သည်။

"ပြီးရင် လာခဲ့တော့လေ ဒယ်နီရယ်လေး"

စိတ်ထဲကပဲ ပြောလိုက်ပေမဲ့ ကလေးငယ်ကပြုံးကာ သူလုပ်နေတာတွေ ရပ်တန့်ပစ်ကာ ဂျန်းတို့ရှိရာ ရောက်လာသည်။ အကွာအဝေးတွေက ဒယ်နီရယ်အတွက် ဘယ်တော့မှ အဟန့်အတား မဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ။

"မနက်ဖြန် ကျောင်းသွားတက်ရမယ်နော် ကလေးငယ်"

"ဂျန်း အခုထိ မူဟောင်းတွေ အတိုင်းပဲလား"

"မူဟောင်းတွေပေမဲ့ ကိုယ်တို့ လူတွေကြားထဲမှာ နေမှာဆိုတော့ ဒီနည်းက အကောင်းဆုံးပဲလေ ကလေးငယ်ရယ် ပြီးတော့မင်းလည်း ထိန်းချုပ်ပြီး နေနိုင်ပြီပဲ မဟုတ်ဘူးလား ပြီးတော့ နေနတ်ဘုရားရဲ့ အထူးလက်ဆောင် ဖြစ်တဲ့ မင်းကနေပူဒဏ်ကို ခံနိုင်နေတာပဲ"

"ရပြီ ဂျန်း အဲဒါတွေကို ကျွန်တော်မကြာခဏ ကြားနေရလို့ အလွတ်တောင်ရနေပြီ တက်မယ်ရပြီလား ဟွန်း"

"အင်းပါ ဒယ်နီရယ်လေးက လိမ္မာတယ်"

"မလိမ္မာဘူး တစ်ခါတလေ ဂျန်းကို သတ်ချင်တယ်"

ဒယ်နီရယ် ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောတာလဲသိတာမို့ ဂျန်းတစ်ယောက် ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်သည်။

"အစာရှာ သွားတော့မယ်"

ဒယ်နီရယ်စကားကြောင့် ဂျန်းဘာမှမပြောဘဲ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ သူမကြိုက်တာ တစ်ခုခုကို လုပ်ခိုင်းတိုင်း လုပ်နေကျမို့ ဘာမှမပြောဘဲ ကြ

ညှိနေလိုက်မိသည်။

"ဒယ်ဒီရယ် အခုတလော အစာရှာထွက်တာ မကြားမိဘူးနော်"

"သူက ပုံမှန်သုံးနှစ်မှ တစ်ခါပဲ အစာရှာလေ့ရှိတယ်"

"သတိထားဦး သူကတစ်နေ့တခြား စွမ်းအားတတ်လာသလိုပဲ"

"သူ့ကိုစိတ်မပူပါနဲ့ ကိုယ်တို့အပေါ် သူက စွမ်းအားမြင့်တယ်ဆိုပြီး အနိုင်ယူမဲ့သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်"

"သိပါတယ်ရှင် ဒါနဲ့ရှင် ဦးဟန်ဝင်းနဲ့ ချိန်းထားတယ်လေ မသွားဘူးလား သူဖုန်းမဆက်သေးဘူးလား"

"မဆက်သေးဘူး ကိုယ်ထင်တာတော့ အဆင်သင့် ဖြစ်လောက်ပါပြီ"

"ဒီတစ်ခါကရော ဘာကျောင်းလဲ"

"ဥပဒေ"

"သူ့သဘောကျရဲ့လား"

"အင်းလုပ်မယ်လို့ ပြောတာပဲလေ"

နှစ်ယောက်စကားပြောနေတုန်း ဖုန်းလာတာမို့ ချိန်းထားတဲ့နေရာ ထွက်လာလိုက်သည်။ ပုံမှန်ကအတွေးနဲ့ ခေါ်ရင်တောင် ကြားနိုင်ပေမဲ့ လူတွေနဲ့ ရောထွေးပြီး နေနေတာမို့ လူတွေအတိုင်းနေတာ ဖြစ်သည်။

ဒယ်ဒီရယ်လေး ရှိတဲ့နေရာကို အာရုံခံကြည့်တော့ သူရောက်နေတဲ့နေရာက မြို့ပြင်မှာမို့ ပြန်လာဖို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းကားပေါ် ရောက်လာသည်။ သူ့ပုံစံကြည့်ရုံနဲ့ အပြောင်းအလဲကို ရိပ်မိတာမို့

"တကယ် အစာရှာထွက်ခဲ့တာပဲ ဒယ်ဒီရယ်လေး"

"မရည်ရွယ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့သူက မမြင်သင့်တာ မြင်သွားတယ်လေ"

"ဟင် ဘာကိုမြင်တာလဲ"

"ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်လို့ ပန်းတွေအပင်တွေနဲ့ ကစားနေတာကိုး"

"အော် နောက်ဆို သတိထားပါကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဂျန်း"

စကားပြောရင်း ဦးဟန်ဝင်းအိမ်ရောက်တော့ ဒယ်နီရယ်လေး ကျောင်းတက်ဖို့ကိစ္စတွေ ပြောဆိုရင်း စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ အရင်က ဂျပန်မှာနေပြီး ပြောင်းလာတဲ့အကြောင်း ပြောတော့သူက အံ့သြနေသည်။ ဂျပန်မှာ အနေကြာပေမဲ့ မြန်မာစကားကို အကောင်းဆုံး ပြောနိုင်တယ်ဆိုပြီး ချီးကျူးနေသေးသည်။

မနက်ဖြန်ကျောင်းကို ရောက်အောင်လာဖို့ မှာသည်။ နှစ်ဝက်လောက်မှ ကျောင်းပြောင်းလာတာကို ဂရုတစိုက် သွားရမှာပေါ့လို့ တွေးရင်းလာဖို့ ကတိပေးလိုက်ရသည်။

ဂျန်းနဲ့ ဒယ်နီရယ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ ကြည့်လိုက်တော့ အနာဂတ်တွေကို ကြိုမြင်နိုင်တဲ့ ရိုစီကို တွေ့ရတာမို့

"အကြောင်းရှိလို့လား ရိုစီ"

"အထွေအထူး မဟုတ်ပါဘူး ငါကအနာဂတ်ကို မြင်နိုင်ပေမဲ့ ဟိုကလေး အနာဂတ်ကို မမြင်ရဘူးလေ အဲဒါကြောင့် အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုတာ လာကြည့်တာ အဆင်ပြေရဲ့လား"

"ပြေပါတယ် အားလုံးဆိုပါတော့"

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဝင်မပါတတ်တဲ့ ဒယ်နီရယ်ကတော့ ညနေရေလောင်းမယ်ဆိုပြီး ခြံထဲဆင်းသွားကာ ဆော့နေတော့သည်။

ကျောင်းကိုရောက်လာတော့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ စာသင်ရမဲ့အခန်းထဲ ရောက်လာခဲ့သည်။ အားလုံးက အကြောင်းအရာတစ်ခုကို အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးနေတာကြောင့် ဒယ်နီရယ်တစ်ယောက် ကိုယ့်ဘာသာ ထိုင်နေ လိုက်သည်။ ဆရာဦးဟန်ဝင်း ရောက်လာမှ အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်ဖို့ပြောတာကြောင့် နောက်ဆုံး ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ ခုံ မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကျောင်းမှာက အစွမ်းသုံးဖို့ မလိုတာကြောင့် ဒီအတိုင်း သာမန်လှုပ်ရှားမှု နဲ့သာ နေနေလိုက်သည်။ ဆရာဦးဟန်ဝင်း အချိန်ပြီးတော့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဒယ်နီရယ်အနား ရောက်လာကာ

"ကျောင်းသားသစ် နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ ငါကနှင်းပွင့်ပါ"

"ဒယ်နီရယ်မိုးပါ"

"ခဏနေ ဝင်မဲ့ဆရာက ဆန်းကြယ်တဲ့အမှု အကြောင်းတွေသင်မှာ"

"ဘာလဲ ဆန်းကြယ်တဲ့ အမှုဆိုတာက"

"အော် ထူးဆန်းတဲ့ လူသတ်မှုမျိုး တွေပေါ့"

"အော် ကျေးဇူး ပြောပြပေးလို့"

"ရပါတယ် အတန်းသား အချင်းချင်းပဲ"

စကားပြောနေတုန်း ဆရာဝင်လာတာမို့ စကားစပြတ်သွားကာ နှင်းပွင့် တစ်ယောက် သူ့နေရာသူ ပြန်သွားထိုင်တော့သည်။

"မင်းတို့က ဆရာသင်တဲ့ အကြောင်းတွေကို မှတ်မိလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိတယ်"

"ဒီနေ့ဆရာက ထူးဆန်းတဲ့ လူသေမှုတစ်ခု အကြောင်း ပြောချင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"မနေ့ကမှ ဖြစ်သွားတာ သေတဲ့လူမှာ ဘာဒဏ်ရာမှမရှိဘဲ သေသွားတယ် ဒါကမထူးခြားဘူးလို့ ထင်တယ်မဟုတ်လား ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက သူမ သေခင်ကတည်းက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သွေးတစ်စက်မှ မကျန်ခဲ့တာပဲ"

"သွေးထုတ်သွားတာတဲ့ အပ်ရာတို့ဘာတို့ မရှိဘူးလား ဆရာ"

"အဲဒါလည်း ထူးဆန်းတယ် တကယ့်ကို အပ်ရာတောင် မရှိတာ"

ဆရာစကားဆုံးတော့ အားလုံးက အတွေးကိုယ်စီနဲ့ ငြိမ်သက်သွားကြ သည်။ ဆရာက မနက်ဖြန်အဲလို လူသေမှုမျိုး အရင်ကရှိမရှိ လေ့လာပြီး ပြန်တင်ပြဖို့ ပြောလာသည်။

ဒယ်နီရယ်အတွက် ဒါကခဲယဉ်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပေမဲ့ မသိနားမလည်သလို လူသိနည်းတဲ့ သာမန်ကျောင်းသား အဖြစ်သာ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာမို့ အိမ်စာမလုပ်ဘဲ နေလိုက်သည်။

နောက်နေ့ကျောင်းရောက်တော့ ဆရာကမနေ့က သူ့ပြောထားတဲ့ သင်ခန်းစာကို မေးတော့ ခပ်အေးအေး ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ထ ရပ်ကာ သူ့လက်ထဲက စတစ်လေးတစ်ခု ထုတ်ကာ ပရောဂျက်တာ စက်မှာ ထိုးကာ သူ့လေ့လာထားတာကို တင်ပြလာသည်။

"ဒီသေဆုံးမှုမျိုးကို နိုင်ငံပေါင်း ခြောက်နိုင်ငံမှာ ခုနစ်ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ မှတ်တမ်းရှိခဲ့တယ် ဆရာ"

"ထူခြားတဲ့ အချက်ရော ရှိသေးလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ အဲဒီသေဆုံးမှုက သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်နှုန်းနဲ့ ဖြစ်တာလို့ မှတ်တမ်းတွေအရ သိရတယ် ဆရာ"

"ဘယ်နိုင်ငံတွေမှာ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ"

"1997 ခုနှစ် အင်္ဂလန်၊ 2000ခုနှစ်က အမေရိကန်၊ 2003ခုနှစ်မှာ တရုတ်၊

2006ခုနှစ်မှာ စပိန်၊ 2009ခုနှစ်မှာ ထိုင်းနဲ့ 2012နဲ့ 2015က ဂျပန်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ ဆရာ"

"ဒီတစ်ကြိမ်နဲ့ဆို ရှစ်ကြိမ်မြောက်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

"တရားခံရော မိသားစု ဘာကြောင့်သေတာလဲ သိရလား"

"တရားခံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာဆိုဘာမှ မသိရပါဘူး ဆရာ"

တင်ပြတဲ့ကောင်မလေး စကားဆုံးတော့ အားလုံးအသံတိတ်သွားပြီး စဉ်းစားခန်း ဝင်နေကြသည်။ ဒယ်နီရယ်ကတော့ သူနဲ့ဘာမှ မဆိုင်သလို အေးရာအေးကြောင်း ထိုင်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။
